

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/59/2021
Identifikačné číslo spisu: 3115225577
Dátum vydania rozhodnutia: 13.07.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Vladík
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:3115225577.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Poľovnícky klub „Kulháň“, IČO: 31 202 594, Saratovská 3144/3, Trenčín, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky, Dobrovičova 12, Bratislava, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 23C/11/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 20. júna 2018 sp. zn. 5Co/368/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom č. k. 23C/11/2015-299 z 3. mája 2017 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal náhrady škody v sume 40.000,- Eur spolu s 10% úrokom z omeškania od 26.03.2015 do zaplatenia a v sume 25.000,- Eur spolu s 10% úrokom z omeškania od 24.11.2015 do zaplatenia a žalovanému priznal náhradu trov konania v celom rozsahu. Súd prvej inštancie, s poukazom na nutnosť kumulatívneho splnenia troch podmienok pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci (protiprávne konanie, vznik škody a príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním a vznikom škody) ustálil, že medzi úradným postupom správnych orgánov vo veci schvaľovania zmluvy a ušlým ziskom - tvrdenou škodou nie je príčinná súvislosť. Dodal, že základným predpokladom na to, aby žalobca mohol zisk (výnosy) z výkonu práva poľovníctva dosahovať, bolo schválenie zmluvy, pričom až na základe schválenej zmluvy, ktorá týmto schválením nadobúda platnosť, by bol žalobca spôsobilý dosahovať zisk, teda vykonávať právo poľovníctva (§ 16 ods. 1 zákona č. 23/1962 Z. z. o poľovníctve, ďalej len „zákon o poľovníctve“). Súd prvej inštancie poukázal na to, že v rámci správneho práva platí zásada judikovaná súdmi Slovenskej republiky vrátane Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o prezumpcii správnosti správnych aktov, v zmysle ktorej, ak správne akty (správne rozhodnutia) nie sú zákonným spôsobom zmenené, opravené alebo zrušené, musia byť považované za bezchybné a záväzné. K uvedenému poznamenal, že v danom prípade nie je možné hovoriť o ušlom zisku ako o škode, nakoľko dosahovanie ušlého zisku nebolo žalobcovi umožnené v dôsledku bezchybného rozhodnutia o

neschválení zmluvy. Okresný súd dodal, že je irelevantné, či správne orgány konali zdĺhavo, nakoľko príčinou toho, že žalobca nemôže dosahovať zisk je rozhodnutie správneho orgánu, na ktoré sa v rámci zásady prezumpcie správnosti správneho aktu hľadí ako na správne, bezchybné. Vychádzajúc z uvedeného uzavrel, že príčinou i dôvodom toho, že žalobca nemôže dosahovať zisk z výkonu práva poľovníctva je rozhodnutie o neschválení zmluvy, ktoré je však bezchybné, teda absentuje protiprávnosť ako nevyhnutný predpoklad vzniku škody. V ďalšom súd prvej inštancie uviedol, že nesprávny úradný postup, v dôsledku ktorého by bolo rozhodnuté o schválení/neschválení zmluvy neskôr než by malo byť, by u žalobcu mohol viesť k vzniku škody vo forme ušlého zisku len za predpokladu, že by bolo vydané pozitívne rozhodnutie teda, že by žalobcovi bolo umožnené vykonávať právo poľovníctva. Okresný súd následne uviedol, že dôvodom, pre ktorý bolo rozhodnuté o neschválení zmluvy bolo, že príslušný orgán (Obvodný lesný úrad v Trenčíne) zaevidoval inú zmluvu (zmluvu vlastníkov spoločného revíru č. 2010/99/000196-210 s tým, že v čase podpisu zmluvy Poľovníckeho klubu Kulháň č. 5593/08-30 v roku 2008 bol poľovný revír Kulháň vyhradeným revírom, teda zmluva bola uzatvorená v čase vyhradenia a pre rozpor so zákonom ju správny orgán neschválil) ako aj odstúpenie Lesov SR, š. p. od zmluvy. Vo vzťahu k rozhodnutiu o zaevidovaní inej zmluvy v roku 2010, okresný súd dodal, že zmluva sa eviduje opatrením, pričom opatrenie je tiež aktom správneho práva, rozhodnutím správneho orgánu, na ktoré sa tak isto vzťahuje zásada prezumpcie správnosti, a nakoľko toto opatrenie nebolo zrušené, hľadí sa naň ako na opatrenie bezchybné a správne orgány sú nim viazané. Z pohľadu okresného súdu príčinou toho, že žalobca nemohol výkonom práva poľovníctva nadobudnúť zisk, nebolo spôsobené konaním o evidencii tejto zmluvy, pretože samotné konanie prekážku nevytvorilo, tou bolo až opatrenie príslušného orgánu, ktoré sa na základe zásady prezumpcie správnosti správneho aktu považuje za právne bezchybné. Na podporu svojho právneho záveru poukázal súd prvej inštancie na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/88/2016 zo dňa 30.09.2015. K námietke premlčania vznesenej žalovaným okresný súd poznamenal, že žaloba bola podaná 04.12.2015, preto by domnelý nárok minimálne za roky 2013/2014 a 2014/2015 nebol premlčaný, a teda súd sa musel zaoberať základom nároku. K námietke neurčitosti vznesenej žalovaným, že nie je vôbec zrejmé, kto spôsobil žalobcovi škodu, či ju spôsobil jeden orgán alebo všetky. Súd prvej inštancie uviedol, že podstatný je celý priebeh správneho konania, kde súd hodnotí postup správnych orgánov počas celého správneho konania ako celku, nielen jeho jednotlivú časť. Námietku žalovaného o tom, že žalobca požaduje škodu 65.000,- Eur, ktorú neprerokoval so žalovaným označil súd prvej inštancie za mylnú, keď z obsahu žaloby je bezpochyby zrejmé, že žalobca uplatňuje sumu 20.000,- Eur za rok 2012/2013, 20.000,- Eur za rok 2013/2014 a 25.000,- Eur za rok 2014/2015, pričom táto suma zodpovedá súčtu 65.000,- Eur. Aj sumu 25.000,- Eur je podľa názoru okresného súdu riadne uplatnenou sumou, nakoľko zo žaloby jednoznačne vyplýva, že si žalobca uplatňuje aj nárok na náhradu ušlého zisku za rok 2014/2015, o ktorého predbežné prerokovanie požiadal žalovaného. K námietke, že žalobcovi ako neziskovej organizácii nemôže byť spôsobená škoda vo forme ušlého zisku súd prvej inštancie konštatoval, že nie je vylúčené, že výsledkom hospodárenia organizácie, ktorá nie je založená za účelom dosiahnutia zisku, môže byť zvýšenie hodnoty jej majetku, kedy je rozdiel medzi výnosmi z jej činnosti a nákladmi vynaloženými na túto činnosť pozitívny. Okresný súd napokon uviedol, že námietkami, ktoré sa týkali výšky nároku sa z dôvodu nadbytočnosti nezaoberal. K záverom uvedeným v rozsudkoch, na ktoré poukazoval žalobca, (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Mcd/13/2006, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4Co/63/05-335 zo dňa 20.10.2005) súd prvej inštancie poznamenal, že tie vychádzali z iného skutkového stavu.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 5Co/368/2017 z 20. júna 2018 podľa § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len ako „Civilný sporový poriadok“ alebo „CSP“) rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v celom rozsahu. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie opierajúc sa o dostatočné skutkové zistenia tieto správne vyhodnotil a vyvodil z nich i správny právny záver. Na zdôraznenie ich správnosti dodal, že trvanie konania o schválení nájomnej zmluvy od 07.05.2008 bolo už samo o sebe neprimerané a postup príslušných orgánov bol neefektívny, teda rozhodovanie, ktoré v danej veci trvalo 9 rokov (od roku 2008), nebolo z pohľadu odvolacieho súdu primerané. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd konštatoval, že v predmetnej veci boli zistené zbytočné prietahy a nečinnosť žalovaného v konaní, avšak

zároveň dodal, že podmienky nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, musia byť splnené kumulatívne, nestačí, ak došlo k nesprávnemu úradnému postupu, musí byť preukázaná aj existencia škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Odvolací súd mal za to, že v danej veci súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že medzi úradným postupom správnych orgánov vo veci schvaľovania zmluvy a ušlým ziskom - tvrdenu škodou nie je príčinná súvislosť. Podľa názoru krajského súdu súd prvej inštancie správne uviedol, že základným predpokladom na to, aby žalobca mohol zisk (výnosy) z výkonu práva poľovníctva dosahovať, bolo schválenie zmluvy, keďže až na základe schválenej zmluvy, (ktorá schválením nadobúda platnosť) by bol žalobca spôsobilý vykonávať právo poľovníctva (dosahovať zisk). Odvolací súd ustálil, že žalobca nemohol na základe zmluvy č. 5593/08-30 vykonávať právo poľovníctva a dosahovať zisk, nakoľko zmluva schválená nebola, nestala sa platnou, a to na základe rozhodnutia správneho orgánu, ktoré je potrebné považovať za bezchybné v zmysle zásady prezumpcie správnosti správnych aktov. V danom prípade ani podľa odvolacieho súdu nebolo možné hovoriť o ušlom zisku ako o škode, nakoľko žalobcovi dosahovanie zisku nebolo umožnené v dôsledku rozhodnutia o neschválení zmluvy. S poukazom na uvedené odvolací súd uzavrel, že medzi úradným postupom správnych orgánov vo veci schvaľovania zmluvy a ušlým ziskom - tvrdenu škodou nie je príčinná súvislosť. Za správny považoval odvolací súd právny záver okresného súdu o tom, že nesprávny úradný postup by u žalobcu mohol viesť k vzniku škody vo forme ušlého zisku len za predpokladu, že by bolo vydané pozitívne rozhodnutie (žalobcovi by bolo umožnené vykonávať právo poľovníctva). Odvolací súd dal ďalej do pozornosti, že súdu v občianskoprávnom konaní nepatrí do právomoci preskúmať po vecnej stránke rozhodnutia a dôvody rozhodnutia správneho orgánu. K záverom uvedeným v rozsudkoch na ktoré poukazuje žalobca (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Mcdo/13/2006 a Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4Co/63/05-335 zo dňa 20.10.2005) odvolací súd konštatoval správnosť záverov súdu prvej inštancie, že tie vychádzali z iného skutkového stavu. Dodal, že poukaz predmetných rozhodnutí na § 16 ods. 2 zákona o poľovníctve, podľa ktorého jedno poľovnícke združenie smelo uzavrieť zmluvu o výkone práva poľovníctva len v jednom revíri, a teda žalobca po predložení zmluvy na schválenie príslušnému orgánu musel čakať na rozhodnutie, nemohol si prenajať iný revír, a preto došlo v príčinnej súvislosti k vzniku škody je už v súčasnosti neaplikovateľný, pretože nový zákon o poľovníctve (zákon č. 274/2009 Z. z.) už takéto obmedzenie nepozná a teda žalobca nemusel čakať na to, ako sa rozhodne o schválení zmluvy, ale sa mohol usilovať o výkon poľovníctva v inom revíri. K poukazu žalobcu na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/414/2016 vo veci vedenej na Okresnom súde v Trenčíne sp. zn.11C/184/2011, v ktorej veci rozhodoval senát Krajského súdu v Trenčíne v rovnakom zložení ako v prejednávanej veci, odvolací súd uviedol, že rozhodnutie v konaní pod sp. zn. 5Co/414/2016 vychádzalo z iného skutkového základu ako v prejednávanej veci.

3. Žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) podal proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie z dôvodov podľa § 421 ods. 1 písm. a/ alebo c/ CSP a žiadal napadnuté rozhodnutie zrušiť a vrátiť odvolaciemu súdu alebo zmeniť a rozhodnúť o tom, že základ nároku na náhradu škody je daný. Dovolateľ mal za to, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, resp. dovolací súd rozhodoval rozdielne, pričom poukázal na rozhodnutie sp. zn. 4MCdo/13/2006 zo dňa 24.10.2007, ktorým dovolací súd mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora zamietol. Ďalej dovolateľ namietal, že rozhodnutie o neschválení zmluvy o nájme bolo vydané v správnom konaní až po 8 rokoch, teda v konaní, ktoré jednoznačne trpelo nesprávnym úradným postupom. Podľa názoru dovolateľa už tento nesprávny úradný postup nielen zakladal nárok žalobcu na náhradu škody, ale viedol aj ku vzniku škody, pretože ak by správny orgán rozhodol v primeranom čase, bolo by postavenie žalobcu iné a žalobca by mal možnosť zabezpečiť dosahovanie zisku z výkonu práva poľovníctva iným zákonom prípustným spôsobom. Dodal, že pri výklade, ktorý prijali sudy nižšej inštancie by bolo umožnené orgánu verejnej moci, aby reparoval vlastný nesprávny úradný postup zakladajúci nárok na náhradu škody účastníka správneho konania tým, že by nakoniec jeho požiadavke riešenej v príslušnom správnom konaní nevyhovel, a tým by sa vyhol zodpovednosti za škodu spôsobenú už samotným nesprávnym úradným postupom. Takýto výklad zákona je podľa žalobcu nesprávny a neprípustný. Dovolateľ upozornil, že nemal žiaden dôvod vyvíjať činnosť smerujúcu k uzavretiu zmluvy predtým, než bolo negatívne rozhodnuté o schválení už uzavretej zmluvy a na preukázanie škody na ušlom zisku v tomto smere

podľa dovolateľa plne postačovalo už to, že žalobca bol subjektom spôsobilým na výkon práva poľovníctva. Dovolateľ vyslovil presvedčenie, že nebyť prietáhov v správnom konaní, mohol by žalobca výkon tohto práva realizovať a v rámci toho dosahovať zisk. Opačný výklad podaný súdmi nižšej inštancie vyhodnotil dovolateľ za nesprávny a neprímerane zvýhodňujúci žalovaného ako subjekt zodpovedný za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ku ktorému jednoznačne v danom správnom konaní došlo. Okrem uvedeného dal dovolateľ do pozornosti, že členovia poľovníckeho klubu „Kulháň“ nemohli hospodáriť v poľovnom revíre „Dubiská“ z dôvodov nečinnosti orgánov verejnej moci a ak sa chceli podieľať na výkone práva poľovníctva, museli si kupovať odstrel za poplatky, čo dovolateľ považoval za jeden z dôvodov vzniku škody. Súdom nižšej inštancie vyčítal, že poukazovali na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo/13/2006 zo dňa 24.10.2007, avšak týmto sa neriadil. Dovolateľ ďalej skonštatoval, že nebyť rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 13S/225/2014-69 zo dňa 03.08.2015, ktorým uložil Okresnému úradu Bánovce nad Bebravou povinnosť v lehote dvoch mesiacoch rozhodnúť o schválení alebo neschválení zmluvy. Doteraz by sa tak nestalo, lebo o odvolaní voči rozhodnutiu súdu vo veci platnosti uzavretej zmluvy doteraz nie je právoplatne rozhodnuté. S poukazom na uvedené rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne dovolateľ poznamenal, že ak by štát nezodpovedal za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom orgánov verejnej moci, tak by boli porušené ústavné práva fyzických a právnických osôb tak, ako to vo svojom rozhodnutí uviedol Krajský súd v Trenčíne, na ktoré sa dovolateľ v plnom rozsahu odvolal a s ktorým sa stotožnil. Napokon dovolateľ poukázal na dôvody kasačnej sťažnosti podanej proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 11S/117/2016 zo dňa 26.06.2017. Záverom dovolateľ poukázal na skutočnosť, že sa odvolací súd zásadne odklonil od rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/431/2016 z 30.08.2016.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že odvolací súd dostatočne zistil skutkový stav veci, vysporiadal sa so všetkými listinnými dôkazmi, oboznámil sa s celým pripojeným spisovým materiálom a vyvodil správny právny záver, celý prípad vecne správne posúdil a procesnoprávne nepochybil. Podľa žalovaného žalobca v dovolaní neuviedol žiadne nové právne skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na zmenu alebo zrušenie právoplatného rozhodnutia súdu druhej inštancie, preto žiadal, aby dovolací súd dovolanie žalobcu zamietol ako nedôvodné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania.

6. V danom prípade žalobca vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ alebo c/ CSP namietajúc nesprávne právne závery súdov nižšej inštancie, keďže rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorý sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, sa odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, pričom za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu označil dovolateľ rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4MCdo/13/2016 z 24.10.2007. Okrem toho dovolateľ namietal odklon právnych záverov odvolacieho súdu od rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/431/2016. Ďalej mal dovolateľ námietky proti nesprávnemu úradnému postupu príslušných správnych orgánov spočívajúci v prietáhoch pri schvaľovaní nájomnej zmluvy. Vo vzťahu k naplneniu predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu dovolateľ uviedol, že na preukázanie škody na ušlom zisku postačuje, že bol subjektom spôsobilým na výkon práva poľovníctva, pričom škoda bola spôsobená ešte aj tým, že jednotliví členovia nemohli hospodáriť v príslušnom revíri a museli si kupovať odstrel za poplatky.

Podľa § 16 ods. 1 zákona o poľovníctve, zmluva o posúdení výkonu práva poľovníctva musí sa uzavrieť písomne na čas 10 rokov. Pre platnosť tejto zmluvy, jej zmenu alebo predĺženie treba schválenie okresného národného výboru.

Podľa § 16 ods. 2 zákona o poľovníctve, jedno poľovnícke združenie smie uzavrieť zmluvu o postúpení výkonu práva poľovníctva len v jednom poľovnom revíre. Výnimky môže vo zvlášť odôvodnených

prípadoch povoliť okresný národný výbor na odporúčanie krajského výboru Československého poľovníckeho zväzu.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej aj ako „zákon o zodpovednosti za škodu“ alebo „zákon č. 514/2003 Z. z.“), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu, zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné priťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

7. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

8. Právnym posúdením veci treba považovať činnosť súdu spočívajúcu v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio juris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio fakty), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávnosť právneho posúdenia veci preto nemožno vymedziť nesprávnym, či nedostatočným zistením skutkového stavu, ale len argumentáciou spochybňujúcou použitie právnej normy súdom na daný prípad, alebo jej interpretáciu, prípadne jej aplikáciu súdom na zistený skutkový stav.

9. Právnou úpravou dovolania v Civilnom sporovom poriadku sa sleduje náprava nesprávností v individuálnom spore dovolateľa, ale tiež dosiahnutie cieľov významných z hľadiska celkového rozhodovania všeobecných súdov Slovenskej republiky. Ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ CSP sa takto sleduje zámer minimalizovať nežiaduce odklony rozhodnutí odvolacích súdov od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a tým prispieť k ich jednotnému rozhodovaniu.

10. Pre účely ďalšieho výkladu dovolací súd (so zreteľom na dovolaciu argumentáciu žalobcu) uvádza, že za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vydávanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 01.01.1993 pod pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky (pokiaľ neboli v neskoršom období judikatórne

prekonané), ako i rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 6. marca 2017, sp. zn. 3Cdo/6/2017). Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986 [uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. januára 2018 sp. zn. 6Cdo/29/2017, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) ako judikát R 71/2018]. S prihliadnutím na čl. 3 CSP do pojmu ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu treba zahrnúť aj rozhodnutia Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora Európskej únie. Rozhodnutia súdov iných štátov, a teda ani rozhodnutia Ústavného súdu ČR a Najvyššieho súdu ČR pod tento pojem nespádajú (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. októbra 2017 sp. zn. 6Cdo/129/2017).

11. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP je relevantná len taká otázka, ktorá kumulatívne vykazuje všetky nižšie uvedené znaky: a/ musí ísť o otázku riešenú odvolacím súdom, ktorá je buď hmotnoprávneho alebo procesnoprávneho charakteru, b/ spôsob jej vyriešenia odvolacím súdom zakladá „odklon“ od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ odvolací súd na jej riešení založil svoje rozhodnutie, d/ uvedená otázka musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, e/ ide o otázku zásadného právneho významu, t. j. takú, ktorá je významná nielen pre prerokovávanú právnu vec (spor), ale aj zo širších hľadísk, najmä z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných súdov SR a f/ vždy musí ísť o otázku právnu, nie skutkovú; ak niektorý z týchto znakov chýba, dovolanie nie je podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP prípustné.

12. Dovolací súd pritom uvádza, že prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP je daná len vtedy, ak sa odvolací súd pri vyriešení právnej otázky skutočne odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, pričom dovolateľ je povinný tvrdený odklon v dovolaní preukázať. Naopak prípustnosť dovolania nezakladá všeobecnú nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu (resp. jeho právnymi závermi), lebo všeobecné tvrdenia dovolateľa, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je v súlade s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním, nie o právnu otázku, ktorá podľa dovolateľov mala byť riešená. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie, ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom.

13. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa žalobcu riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje totiž dovolaciemu súdu posúdiť, či ide o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, či je táto otázka riešená dovolacím súdom rozdielne alebo nebola riešená. Zároveň musí byť v dovolaní podanom z tohto dôvodu aj konkrétne označené jeho rozdielne rozhodnutie alebo rozhodnutie, od ktorého sa odvolací súd odklonil, riešiace otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu alebo tvrdenie, že táto právna otázka nebola v rozhodovacej praxi

dovolacieho súdu riešená. Nevyhnutným predpokladom, aby dovolací súd mohol posúdiť prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP, je konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľov odvolací súd riešil nesprávne.

14. Dovolateľ namietal odklon odvolacieho súdu od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, keď odvolací súd považoval za správny záver súdu prvej inštancie o tom, že v danom prípade nedošlo ku kumulatívne splneniu podmienok pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci. V týchto otázkach sa mal odvolací súd odkloniť od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (rozhodnutie sp. zn. 4MCdo/13/2006 z 24.10.2007) a Krajského súdu v Trenčíne (rozhodnutie sp. zn. 6Co/431/2016 z 30.08.2016).

15. K uvedenému dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že sudy nižšej inštancie v danom spore ustálili, že medzi úradným postupom správnych orgánov vo veci schvaľovania zmluvy o nájme a ušlým ziskom - žalobcom tvrdenou škodou, nie je príčinná súvislosť, pretože žalobca by mohol dosahovať zisk (výnosy) z výkonu práva poľovníctva až na základe schválenej zmluvy o nájme, ktorá v zmysle § 16 ods. 2 zákona o poľovníctve nadobúda platnosť až jej schválením.

16. V nadväznosti na uvedené upriamuje dovolací súd pozornosť na to, že normatívna konštrukcia zakladajúca zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci vychádza zo zákona o zodpovednosti za škodu. Právna náuka ako i prax, pri určovaní povinnosti nahradiť škodu vyžadujú kumulatívne splnenie predpokladov vzniku tejto zodpovednosti, pričom predpokladmi vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sú 1/ nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávny úradný postup, 2/existencia škody, 3/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom a škodou. Podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sú stanovené kumulatívne a v prípade nesplnenia čo i len jednej z nich nie je daná táto zodpovednosť. To znamená, že ak osoba, ktorá sa cíti byť poškodená orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, neunesie dôkazné bremeno týkajúce sa preukázania existencie niektorej z podmienok vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, je možné (potrebné) žalobu o náhradu škody bez ďalšieho zamietnuť.

17. Nezákonné rozhodnutie orgánu štátu, resp. orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. len vo vzťahu k takej škode, ktorá bola priamo a nesprostredkovane spôsobená práve (iba) týmto rozhodnutím alebo postupom. Vychádzajúc z rozhodovacej praxe súdov Slovenskej republiky, možno ďalej konštatovať, že nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávny úradný postup môže byť dokonca aj významným článkom reťazca príčin a následkov, ale samotná táto skutočnosť ešte neznamená bez ďalšieho aj danosť príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom a škodou. Štát teda nezodpovedá „automaticky“ za každú ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére určitej fyzickej osoby alebo právnickej osoby po vydaní nezákonného rozhodnutia orgánu verejnej moci alebo po jeho nesprávnom úradnom postupe. V súvislosti s absolútnou objektívnou zodpovednosťou štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je potrebné si uvedomiť, že ako to konštatoval Ústavný súd Slovenskej republiky, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie. Ústavný súd Slovenskej republiky ďalej zdôraznil, že podľa čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky domáhať sa práv uvedených v čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. Totožný záver v konečnom dôsledku vyplýva aj z čl. 36 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd. Zákonodarca teda bol, resp. je oprávnený ustanoviť podmienky, za ktorých možno dôvodne uplatňovať právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom - pokiaľ zákonom stanovené podmienky nie sú splnené, prípadnej žalobe o náhradu

škody spôsobenej orgánom štátu pri výkone verejnej moci nie je možné vyhovieť. Občas sa však ustanovenie čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (resp. čl. 36 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd) opomína, a to na úkor zdôrazňovania znenia čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (resp. čl. 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd), aj keď uvedené uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky nie je odbornej verejnosti neznáme. Zamietnutie žaloby z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom nemožno, samozrejme, v žiadnom prípade interpretovať ako zbavenie sa zodpovednosti. Obvykle žalobcovia v súdnom konaní o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci vnímajú námietku štátu o absencii príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, ako snahu štátu zbaviť sa zodpovednosti - táto námietka rozhodne nie je nedôvodná; ak totiž absentuje príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, nie je daná zodpovednosť štátu, a teda ani nepôjde o prípad zbavenia sa zodpovednosti. Tu si musíme uvedomiť, že štát nezodpovedá za akúkoľvek škodu, ktorá určitej fyzickej osobe alebo právnickej osobe vznikla v čase po vydaní nezákonného rozhodnutia orgánu verejnej moci alebo po tom, ako sa tento orgán dopustil nesprávneho úradného postupu.

18. Z uvedeného nemal dovolací súd pochybnosti o správnosti záverov súdov nižšej inštancie, ktoré zhodne konštatovali absenciu jedného zo základných predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, a to deficit príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom príslušných správnych orgánov pri schvaľovaní zmluvy o nájme (v ktorom sa preukázateľne dopustili prietrahov) a žalobcom tvrdenou škodou (ušlým ziskom), pretože žalobca nemal a ani nezískal oprávnenie na výkon práva poľovníctva, pri výkone ktorého by mohol dosahovať zisk. Súdny nižšej inštancie správne vychádzali zo znenia ustanovenia (platného v rozhodnom čase) § 16 ods. 1 zákona o poľovníctve, podľa ktorého bola platnosť zmluvy o nájme viazaná na schválenie zo strany okresného národného výboru. K uvedenému dovolací súd dodáva, že dôvodom, pre ktorý dovolateľ v rozhodnom období nemohol dosahovať zisk bola skutočnosť, že mu právo na realizáciu práva poľovníctva neprináležalo. Skutočnosť, že správne konanie vo veci schvaľovania zmluvy o nájme trvalo neprimerane dlho, sama o sebe nezakladá zodpovednosť štátu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.

19. K dovolateľom uvedenému rozhodnutiu najvyššieho súdu (sp. zn. 4MCdo/13/2006), od záverov ktorého sa mal odvolací súd odkloniť pri rozhodovaní v predmetnom spore, je podľa názoru najvyššieho súdu potrebné dodať, že v nich súdy vychádzali z iného skutkového stavu, keďže v tejto veci nedošlo zo strany správnych orgánov k vydaniu rozhodnutia o schválení, resp. neschválení zmluvy, správne orgány len neformálne oznámili nemožnosť schválenia zmluvy, a teda súdy konajúce v tejto veci nemohli prihliadnuť na to, ako bolo vo veci rozhodnuté správnymi orgánmi. Naproti tomu v prejednávanej veci je preukázaná existencia záväzných správnych aktov, na ktoré boli súdy nižšej inštancie povinné prihliadať. Ďalej dovolací súd dáva do pozornosti, že z pohľadu najvyššieho súdu nie je námietka dovolateľa o odklone odvolacieho súdu od rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne relevantná vzhľadom na to, že najvyšší súd nie je viazaný rozhodovacou činnosťou súdov nižšej inštancie. Námietku nesprávneho úradného postupu správnych orgánov, spočívajúcu v prietrahoch pri schvaľovaní nájomnej zmluvy, nebolo podľa odvolacieho súdu možné posúdiť ako dôvodnú, nakoľko súdom v civilnom sporovom konaní nepatrí do právomoci preskúmať po vecnej stránke rozhodnutia a dôvody rozhodnutia správneho orgánu, ani správnosť, resp. nesprávnosť postupu správnych orgánov pri vydávaní správnych rozhodnutí.

20. Vo vzťahu k tvrdeniam dovolateľa o existencii škody (ušlého zisku) je nutné uviesť, že tieto dovolacie námietky dovolateľa spochybňujú skutkový stav ustálený súdmi nižšej inštancie, pričom dovolací súd nie je súdom skutkovým, ale právnym. V súvislosti s uvedenou dovolacou námietkou žalobcu upriamuje dovolací súd pozornosť na to, že pri posudzovaní prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nemôže posudzovať správnosť skutkových zistení súdov alebo výsledok hodnotenia, resp. nevyhodnotenia dôkazov, premietajúci sa do skutkových zistení súdu. Najvyšší súd opakovane zdôrazňuje, že v rámci dovolacieho konania je najvyšší súd viazaný skutkovým stavom tak,

ako ho zistil odvolací [v okolnostiach danej veci i prvoinštančný, pozn.] súd (§ 442 CSP). Táto viazanosť zisteným skutkovým stavom je nevyhnutným predpokladom pre skúmanie správnosti právneho posúdenia veci, pretože podstatou právneho posúdenia veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Uplatnenie dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, predpokladá spochybnenie správnosti riešenia právnych otázok odvolacím súdom (nie otázok skutkových). Preto tvrdenie žalobcu spochybňujúce závery konajúcich súdov o absencii príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom správnych orgánov vo veci schvaľovania zmluvy o nájme a tvrdenou škodou, vychádzajúce iba z iného hodnotenia vykonaného dokazovania, nemôže mať charakter právnej, ale skutkovej otázky, ktorá nie je spôsobilá vyvolať zamýšľané účinky - meritórny prieskum rozhodnutia.

21. K uvedenému najvyšší súd uvádza, že dovolanie nepredstavuje (ďalší) opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd z hľadiska úpravy a zamerania dovolacieho konania nie je tzv. skutkovým súdom, čo znamená, že nemôže formulovať nové skutkové závery a nie je ani oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení súdmi nižších inšancií, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inšancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Vyplyva to z ustanovenia § 442 CSP, podľa ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdom prvej inšancie a odvolacím súdom, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania a jeho hodnotenia (§ 191 ods. 1 CSP, § 378 ods. 1 CSP). Dovolacou námietkou, tak ako bola dovolateľom prezentovaná, sa však dovolateľ v podstate domáha revízie skutkového stavu, čo nie je v dovolacom konaní prípustné.

22. Dovolací súd konštatuje, že dovolateľ pri vymedzení dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 CSP nepostupoval, pretože jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom neuviedol konkrétnu právnu otázku riešenú odvolacím súdom, neuviedol ako ju riešil odvolací súd a neuviedol ani to, ako mala byť táto právna otázka riešená správne, pričom konkrétnu právnu otázku nebolo možné vyvodiť ani zo samotného obsahu dovolania. K uvedenému dovolací súd dáva do pozornosti, že pri posudzovaní podania podľa jeho obsahu nemôže súd určitému podaniu dávať iný význam, než ktorý zodpovedá obsahu podania, jeho vnútornej skladbe, logike, zvolenej argumentácii, v podaní použitým výrazovým prostriedkom a celkovému zmyslu podania. Posudzovanie podania taktiež neumožňuje súdu obsah úkonu výkladom dopĺňať, či domýšľať alebo z neho vyvodiť závery, ktoré z obsahu úkonu nevyplývajú (Števcěk, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 440 446).

23. Argumentácia dovolateľa vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 CSP, podľa názoru najvyššieho súdu, predstavuje iba polemiku s rozhodnutím odvolacieho súdu a súdu prvej inšancie, resp. ide o námietky, ktoré sa týkajú spochybnovania správnosti skutkových zistení a nesprávneho procesného postupu správnych orgánov. Nesprávnym zistením skutkového stavu, prípadne len samou polemikou s rozhodnutím súdu nie je možné podľa Civilného sporového poriadku vymedziť dovolací dôvod, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci. Uplatnenie tohto dovolacieho dôvodu predpokladá spochybnenie správnosti riešenia právnych otázok odvolacím súdom (nie otázok skutkových). Podľa dovolacieho súdu takáto argumentácia v dovolaní dovolateľa absentuje. Dovolateľ sa de facto domáhal opätovného právneho posúdenia ním tvrdeného skutkového stavu v jeho prospech. Takéto tvrdenia nemožno považovať za právne otázky vymedzené zákonom predpokladaným spôsobom.

24. So zreteľom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že žalobca v dovolaní nastolil takú otázku, ktorá kumulatívne nespĺňa znaky otázky uvedenej v tomto uznesení najvyššieho súdu, resp. nenastolil otázku, ktorá by bola relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, nakoľko odvolací súd rozhodol v súlade s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, keď ustálil, že v predmetnom konaní nedošlo ku kumulatívne naplneniu predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.

25. Dovolateľ prípustnosť podaného dovolania vyvodzoval nielen poukazom na ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, ale aj § 421 ods. 1 písm. c/ CSP. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP je relevantná právna otázka, pri riešení, ktorej sa v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyskytla nejednotnosť navonok prejavená v prijatí odlišných právnych názorov. Ide teda o otázku, ktorú už dovolací súd riešil, avšak právne názory dovolacích senátov sa ešte neustálili (nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu). K otázke možnosti súbežného uplatnenia prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a zároveň § 421 ods. 1 písm. c/ CSP najvyšší súd uvádza, že uplatnenie obidvoch dovolacích dôvodov naraz sa bez ďalšieho z logiky veci vylučuje - odvolací súd sa totiž nemôže odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu za súčasnej existencie stavu, keď rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu je rozhodovaná rozdielne (viď napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/27/2017, 6Cdo/129/2017).

26. Podľa § 447 písm. f/ CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 CSP až § 435 CSP.

27. So zreteľom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je prípustné, a preto ho odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP.

28. O náhrade trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 453 ods. 1 CSP a vyslovil, že žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

29. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok